

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2890/2018
27.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., коју заступа Милена Стевановић-Ћеран, адвокат из ..., против тужене Агенције за лекове и медицинска средства Србије са седиштем у Београду, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 број 1107/17 од 09.05.2018. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 број 1107/17 од 09.05.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 33.000,00 динара као неоснован.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 број 10915/10 од 24.06.2016. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се поништи решење тужене број 02-148 од 10.02.2010. године којим је тужили отказан уговор о раду и као да се обавезе тужена да тужилу врати на рад и пријави је код надлежних фондова за обавезно социјално осигурање као неоснован. Другим ставом изреке, одбијен је захтев тужиле да се обавезе тужена да јој накнади трошкове поступка са законском затезном каматом. Трећим ставом изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 278.250,00 динара са законском затезном каматом од 24.10.2016. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 број 1107/17 од 09.05.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Другог основног суда у Београду П1 број 10915/10 од 24.06.2016. године. Другим ставом изреке одбијен је као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове поступка је тражила и определила по врсти и висини.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у оквиру овлашћења из чл. 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 14/55) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Тужила се у ревизији позива на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 374. став 1. ЗПП учињене у другостепеном поступку, али не указује о којим повредама се конкретно ради па оне не могу бити предмет разматрања ревизијског суда.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу правноснажне судске одлуке тужили је престао радни однос код тужене 16.02.2010. године по ступању на снагу новог Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији радних места, будући да је утврђен престанак потребе за њеним радом на дотадашњим пословима, До доношења одлуке на овим пословима радила су још два радника па је тужена спровела поступак смањења броја запослених применом Правилника од 04.02.2010. године, а сходно обавезама из Одлуке Владе Републике Србије од 24.12.2009. године, а у вези примене тада важећег Закона о одређивању максималног броја запослених у републичкој администрацији. Поступак се састојао у оцењивању рада и социјалног положаја запослених на неодређено време на основу којих података је извршен одабир оних запослених који остају на раду тј. запослених којима ће радни однос престати са позивањем на члан 179. тачка 9. Закона о раду уз исплату припадајуће отпремнине. Рационализација је извршена и на подручју измене општих аката, Правилника о систематизацији код тужене који је важио од 15.12.2010. године а што је обухватило и промену организације послова у Сектору у којем је радила тужила. Поред стручности оцењивао се и обим обављених послова, благовременост, радна дисциплина, однос према колегама и странкама, а све сходно Програму о решавању вишка запослених код тужене од 04.02.2010. године и Одлуке о звањима запослених код туженог од 07.03.2005. године на коју Одлуку је неспорно упућивала директорка тужене приликом давања налога руководиоцима радних јединица за оцењивање запослених. Оцене у поступку оцењивања биле су: задовољава; истиче се и нарочито се истиче. Тужила је због неажурности и кашњења на посао оцењена оценом задовољава.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право одредбу члана 179. тачка 9. Закона о раду којим је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду, ако за то

постоје оправдани разлози који се односе на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Наводима ревизије правилност примене материјалног права не доводи се у сумњу јер је према стању у списима дана 05.02.2010. године Министар здравља дао сагласност на Правилник о унутрашњој организацији и систематизацији радних места који је потом објављен на огласној табли 08.02.2010. године, када је и ступио на снагу, а отказ тужиљи је дат 10.02.2010. године пошто је Правилник ступио на снагу што је у решењу о отказу уговора о раду и констатовано.

Осталим наводима ревизије оспорава се правилност утврђеног чињеничног стања супротно члану 407. став 2. ЗПП, па су без утицаја на одлучивање у овом поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом чл. 414. став 1. ЗПП, донео одлуку као у изреци пресуде.

Одлука о трошковима поступка донета је применом чл. 165. став 2. у вези са чл. 154. став 1. ЗПП према постигнутом успеху ревидента у ревизијском поступку.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић